

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

El bloch catalá

El poble l' ha lligat, el poble l' ha fet, y contra la seva voluntat soberana no hi ha apelació possible.

LA SENMANA ULLADA POLITICA

Las sessions de Corts suspesas: el rey á Canarias: el ministeri descabalat: la Lley de Jurisdiccions aprobada, pero no promulgada encare: Barcelona sense garantias constitucionals... Tot sembla que s' aguantí enganxat ab agullas.

Ab els mirallets de fer una modificació ministerial, alguns diputats aspirants á la cartera, se resignaren á apressurar l' aprobació de aquella Lley... Pero després no hi ha hagut modificació en el ministeri; s' han suspés las sessions de Corts per no tenir que donar explicacions, y ara 'ls esperansats, convertits en descontents, están que trinan en con-

tra d' en Moret. Del seu disgust se 'n fan eco 'ls principals periódichs del partit; l' *Heraldo* de 'n Canalejas, *El Imparcial* de 'n Gasset, *El Diario Universal* de 'n Romanones... y cosa may vistal ni en Canalejas, ni en Gasset, ni en Romanones dimiteixen. No ha existit may una situació política més desgabellada.

En Romanones acompanya al rey en el seu viatge á Canarias, y en Moret s' ha encarregat del sen despaig, animat del propòsit, segons diuen, d' esmenarli la plana, derogant algunas de las sevas disposicions. Ja hi ha qui 's recrea ab la gresca que s' armará tant bon punt en Romanones torni de Canarias.

Tothom creu que aixó no pot continuar... y no obstant, de moment no se li veu sortida. Quan en Moret afirma que ara 's proposa governar, despla-

gant grans iniciativas, ó bé s' enganya á n' ell mateix ó tracta d' enganyar al país, sense conseguirho, perquè 'l país ha acabat per no fer cas de lo que diu y molt menos de lo que promet.

Vivim en plé histriónisme.

**

Mentres tant la miseria cundeix per tot arreu. Las últimas geladas han fet molt mal á las plantacions, haventse agostat l' esperança de millors dias.

Fins á Madrid se deixa sentir la crisis de la gana. Son molts els treballadors sense feyna que acuden als quartels á recullir las sobras del ranxo. Els que van pels carrers implorant almoyna, son detinguts. A alguns se 'ls ha auxiliat ab bonos: menos mal.

Pero á Andalusia la situació es cada dia més desesperada. Els famélichs atacan els forns, y 's reba-

ten sobre las cargas de pá. Al crit de *Pá y treball*, va armarse á Jerez un formidable esvalot. L' arcalde 's vejà amenassat en el seu domicili, y després en la Casa de la ciutat. La policia y 'ls municipals atacaren als amotinats, vejentse forsats á recular, tal era la pluja de pedras que 'ls queya á sobre. Forsas del exércit estaban á punt de sortir del quartel, y de moment se pogué evitar un dia de dol.

¡Mes no sempre se trobaran medis de conjurar el temut conflicte! ¡Y ay del dia qu' en el conturbat esperit dels desesperats se planteji 'l següent problema: «Qu' es menos dolorós: morir de gana ó be de un tiro?»

Contrastan aquestas horribles miserias ab las gaubansas oficials. Viatjes regis, visitas de soberans y per coronament la boda del rey. No tot han de ser tristezas, á lo menos en l' apariencia.

Ningú dona importància al descobriment d'armes i pertretxos carlistas.

Es indubtable qu' en el partit carlista hi ha qui somia en aventuras; pero no es aquesta la corrent predominant.

Y que l'opinió s' desvetlla, principalment a Catalunya, no's pot pas negar. La solidaritat catalana va en augment i enrobustintse, i aspira a fer sentir per tot Espanya la seva influencia regeneradora.

PEP BULLANGA

Solidaritat Catalana

El grandios meeting de Girona tingué com a conseqüència immediata la brillant campanya parlamentaria contra la Lley de Jurisdiccions portada a cap principalment per D. Nicolau Salmerón i la minoria republicana.

Catalunya en massa té contret ab ells i ab els demés diputats que 'ls secundaren un deute de agrahiment.

Se tracta de reunir en un volúm sos eloqüents discursos, fentne una edició popular molt numerosa.—Se tracta ademés de anar a Madrid a buscarlos acompanyantlos a Catalunya, pera que puguin rebre un gran tribut de homenatge, que sigui al mateix temps una solemne protesta contra l' aprobació de aquella Lley.

Aquests actes que serán molt grandiosos exigeixen gastos de alguna consideració. Excitem vivament als nostres lectors a contribuirhi. Ho exigeix la importància que 'l partit de Unió republicana s' ha conquistat en el gran moviment de Catalunya, en pro de la regeneració de la patria espanyola.

A tal efecte, obrim desd' ara una

Llista de suscripció

- LA CAMPANA DE GRACIA, 50 pessetas.—Joseph Roca y Roca, 25.—C. Gumá, 5.—Un amic de LA CAMPANA, 25.—Un ex-federal catalanista, 10.—Pizarol, 1.—Joan Gorina, 1.—Ceferino Busqué, 1.—Joan Roqueras, 0'50.—Un partidari de la evolució, 0'50.—Jofre Catalá, 0'25.—Feliu Cardellach y Farnies, 0'50.—Trinitat Pagés, 0'25.—Un amic de la alianca, 0'50.—Candi Monlleó y Mirabet, 2.—Joseph Tous, 0'50.—Joseph Farré y Ros, 0'25.—Claudi Farré y Ros, 0'25.—Maneleta Farré y Ros, 0'25.—Els aprenents de can Roura, 1.—Frederich Pí y Rabassa, 0'50.—Ramón Cavestany, 0'50.—Joseph Pascó y Bacardí, 1.—Un suscriptor del Poble Catalá y de LA CAMPANA, 0'25.—Un ex-concejal, 3.—Joan Puiggrós, 0'50.—Joseph Marrugat Passarell, 0'50.—Deu repartidors de candidaturas, 0'50.—Ramiro Mulleras, 1.—Joan Pous y Prat, 0'25.—Un catalá a la memoria de n Robert, 0'50.—Un catalá a la memoria de n Pi, 0'50.—Pau Juné y Rovira, 1.—Joseph Cardona y Vinyas, 1.—Dos anti-separatistas, 0'50.—Arturo Vinaixa, 0'25.—

R. Solanas, 0'50.—Mariano Castells y Riu, 0'50.—Sebastià Casas, 1.—Joan Casas, 1.—Ramonet y Maria, marit y molla, 0'50.—Joseph Estapé Perarnau, 0'25.—Un catalanista anticlerical, 0'50.—Un obrer, 0'25.—Jacinto Martínez, 0'50.—Juli Cassadó y Mas, 0'25.—Joseph Hererras, 0'25.—Alguns regidors de la majoria republicana del Ajuntament de Barcelona, 120.—Total: 261'50 pessetas.

L' extrenyidor

I els millors polítics son els més olvidadissos de las promesas que fan y de las paraulas qu' empenyan, ja pot el senyor Moret presentarse ab tota confiança davant del tribunal d' exámens de la opinió pública: té segur el primer premi. Cantin fets.

El Sr. Moret va prometre solemnement, a la fas del país, desde 'l Congrés que a las vint y quatre horas de aprobada la lley de Jurisdiccions, sería alsada la suspensió de las garantías constitucionals que pesa sobre Barcelona y sa provincia. Y... en efecte, ara tenim dos gangas: las garantías suspesas y la Lley de Jurisdiccions aprobada. Pam y pipa. ¿Volen una rifada més colossal?

Pero aném seguint.

En lo més empenyat de la discussió sobre la Lley de Jurisdiccions, quan molts dels diputats ministerials arrufavan el nas, y no sabent a que venia tot alló, 's disposavan a dificultar 'l aprobació de aque lla Lley que representa l' abdicació dels principis del partit lliberal, el Sr. Moret va prometre que al ser aprobada, plantejaría immediatament la crisis.

Tots els aspirants a una cartera van fer bondat de la bona, y ab l' ausencia de las oposicions, la Lley va passar com una seda. Y... en efecte: la crisis se va plantejar; pero sigui una crisis de per riure. Ni un sol ministre caygué de la poltrona. Els que semblavan entre sí més incompatibles, continuaren asseguts a taula ab la més perfecta cordialitat. ¿Volen una rifada més estupenda?

Pero aném continuant.

Hi hagué ab motiu de aqueixa desilusió no pochos disgustos. Era necessari posar las cosas en clar, explicar. En Moret llavoras va dir que davant de las Corts se plantejaría 'l problema de la crisis, perque ell no era partidari de fer aquestas cosas tras-cortina. Y... en efecte, en el moment en que aqueixas explicacions anavan a exigirse, el Sr. Moret suspén per temps indeterminat las sesiones de Corts. ¿Volen una rifada més gegantesca?

Donchs bé: aquesta es la mónita de la política monárquica.

Y no hi ha que donarhi voltas, Prometent y faltant a las personas; fent veure una cosa y realisant-la un' altra, es com s' adquireix fama y respectabilitat dintre del present estat de cosas, basat en l' enginy, en l' artificio y la convenció.

Ja en el seu origen tot es un engany. Ho son las elecciones, manipuladas pel govern per arrancar els diputats que han de ferli 'l joch, vulguin o no vulguin els electors. Ho es el sistema parlamentari tal com aquí 's practica, régimen privat de tot esperit de independencia y de subjecció absoluta a la omnimoda voluntat del poder executiu. Ho es el tinglado de la política y l' administració en sos diversos

Una ascensió arriscada

últim viatge aéreo de D. Segimón Fernandez Duro

¿a que formularla? ¿a que pas per tot, fins per despossehirse de la significació lliberal, qu' era l' única rahó de ser del actual govern, ab tal de fer passar una Lley qu' era pel govern un verdader suícidí?

Ara diu en Moret que la Lley s' aplicará ab un ample criteri lliberal. Es lo mateix que si l' Inquisició hagués declarat que 'ls seus tormentos s' aplicarian ab l' idea de donar gust y recrear a las sevas victimas.

Nosaltres veurém sempre la trenyina, y al fons d' ella la traidora aranya al aguayt.

Y amants de las situaciones claras... y amichs sobre tot de la llimpiesa, no pararem fins que 'l poble 's decideixi a fer corre l' extrenyidor.

P. K.

Una circular important

El nostre company Sr. Roca y Roca, ha dirigit la següent circular als seus amichs polítics de Catalunya:

Barcelona 29 Marzo 1906

Sr. D. N. N.

Mi distinguido amigo y correlligionario: En el acto de protesta contra la Ley de Jurisdicciones a la vez que de agradecimiento a los representantes del país que la combatieron en el Parlamento, debe tomar una parte entusiasta y muy ostensible la Unión Republicana, no sólo para corresponder a las sabias y luminosas orientaciones señaladas por nuestro ilustre y querido jefe D. Nicolás Salmerón, en su último admirable discurso y corroboradas con ahinco en instrucciones particulares que de él tenemos recibidas, sino también porque nos importa, y es de sumo interés político, demostrar que en este sano y pujante movimiento de opinión catalana, en pro de la regeneración de la patria española, al partido de Unión Republicana de Cataluña le corresponde ocupar el primer puesto por el número y la importancia de sus elementos.

Haciéndose intérpretes de las conclusiones del meeting de Gerona, al cual se adhirió nuestro partido en masa, nuestros dignos diputados conquistaron ya esa supremacia, en el Parlamento, como así hubieron de reconocerlo las demás minorías, retirándose del Congreso tras de ellos.

Amunt, y surti lo que surti!... Que molt será que no 'n surti un descalabro total de la meva persona.

DE TOT ARREU

PODRÁ M. Sarrien ser el jefe del ministeri francés; podrá ocupar en aquést un lloch distingidíssim M. Bourgeois; serán elements no despreciables del nou Govern M. Briand y M. Poincaré; pero es indubtable que l' ánima de la situació, la més rellevant figura del actual poder executiu de la florentina República es M. Clemenceau, ministre del Interior.

M. Clemenceau

Sense haver sigut res, donchs fins ara may havia volgut acceptar cap cartera, pochos homes hi ha que en la vida contemporánea de Fransa hajan fet sentir més directament el pes de la seva influencia.

Durant llarchs anys se l' ha conegut ab el sobrenom de tombeur des ministères—«reventa ministeris», en el llenguatge vulgar,—y aixó sol dona una idea de la forsa política d' aquest lluytador incansable que ab la seva inteligencia superior ha sapigut, si no governar, imposar la seva voluntat als governants que successivament apareixian en l' arena parlamentaria.

Trenta cinch anys fa que M. Clemenceau figura en las lluytas polítiques, en els llochs més avansats, y exceptuant alguns breus períodes de voluntari eclipse, sa veu s' ha fet sentir sempre vigorosa, ja al Congrés, ja al Senat, ja a las grans reunions que en época d' elecciones solen celebrarse.

M. Georges Clemenceau es metje y dirigeix el diari L'Aurore, lo qual no li impedeix col·laborar en altres periodichs, com per exemple La Dépêche, que ab frequència ha publicat d' ell bellíssims articles plens de doctrina y saturats de esprit. Orador incisiu y d' una empena extraordinaria;

periodista elegant, valent y clar, que diu sempre lo que vol dir, els republicans l' admiran, els reaccionaris el temen y la opinió radical veu en ell, y l' hi veu ab rahó, una de las sevas més fermas esperanzas.

En veritat els dich que si en Durnovo, ministre del Interior de Rússia, no fos, com ho es, un salvatge en tota la extensió de la paraula, en el present moment históric casi casi podríam fer la francesilla d' enviarli un aplauso.

Vejis sinó. Próximas al imperi rus las elecciones pera l' Asambleá (Duma), el ministre ha dirigit als seus representants a provincias una circular en la qual, entre otras instruccions tan atinadas com la de senyalar la conveniencia de fer entendre als electors que 'l dret electoral, més que un dret es un deber, n' hi ha una que diu aixís:

«En el curs de las elecciones, els governadors farán vigilar pels seus agents als oradors que cal sol objecte de ser elegits diputats, engresguin als electors ab promesas irrealsables.» En el cas en que semblants oradors intervinguin en las reuniones electorals, será precís, en interés de la marxa regular de las elecciones, separarlos d' ellas, com un element importú.

La indirecta es positivament graciosa y deixa comprendre que la flor de las promesas irrealsables... en vigílias d' elecciones no es un producte exclusiu dels jardins llatins.

Per lo demés, salvatge y tot, s' ha de reconeixe que 'l tal Durnovo dista molt de beure a gallet. Fins m' atreviré a dir que avuy per demá que no servis per ministre, podria molt bé posarse a fer de sastrer. Coneix el panyo.

Si es cert que las estadísticas proban alguna cosa, no sé quina deducció haurém de treure d' una que darrerament s' ha publicat y que 's refereix a la criminalitat en las provincias andalusas.

Un dels datos que—¡vajan! a saber per qué!—més m' ha frappat, es el relatiu a lo que 'n podríam dir la criminalitat amorosa. Espanta el número de delic-

tes que en aquella terra, que segons la gent es de Maria Zantzima, fa cometre l' amor.

Com a botó de mostra, no més diré que en un sol jutjat de Granada, el del Sagrario, durant l' any 1905 varen incoarse cent processos per rapte. ¡Una friolera!

¡Cent parellas que al impuls de la passió se pasan els respectes socials per sota l' aixella y determinan celebrar la Pasqua avans de Rams!... Y aixó en un sol districte d' una capital nó de las més populosas... ¿Ahónt anirém a parar?

La moral—diuen—va anarse'n de Grecia. Potser sí; pero, per lo que 's veu, no es a Granada ahont va anar a refugiar-se.

Els que vulguin saborejar un tros de prosa genuinament burgesa, no tenen més que llegir lo que referent a la hecatombe de Courrières publicava aquest dia un gran diari de París, qual nom donaré després.

Ponderant els perjudicis que 'ls amos de la mina, especialment el ricatxo M. Schneider, han suferit ab motiu de la explosió, diu lo següent:

«Se calcula que la Societat, que pert cinch milions per traballs de reparació, suspensió de rendiments, etcétera, pert una suma per lo menos igual, tota vegada que ella era el seu propi assegureador y ella deu ademés suportar las responsabilitats del accident.»

Y atenció, que ara vé l' bo: «Será donchs molt injust dir que aquesta catástrofe pesa únicament sobre 'ls treballadors: las conseqüencias, ben al contrari, son generals y desastrosas.»

¿Saben quin es el periodich que en tan estupenda forma s' expressa? L' Intransigeant, el diari del convent socialista, del formidable revolucionari Enrich Rochefort.

¿Qué tal?... ¿Usaría un llenguatge més sensat un orgue qualsevol de las classes capitalistas, el Temps, l' Univers, el Gaulois?

Aquí podrá veure el lector una vegada més la preveñció ab que deuen ser escoltats certs redemptors

de la Humanitat, verdaders histrións del escenari polítich.

No son, desgraciadament, pochos els que, com el despreocupat Rochefort, després d' haver passat una bona part de la seva vida fregant pel nas del poble el bitxo verinós de la seva retórica ultra-revolucionaria, parlant sempre de tallar caps y d'arrasar provincias, quan ja han abusat prou de la candidés dels seus oyents, giran tranquilament la casaca y sucen la ploma pera venirms a contar lo desastrosa que la catástrofe de Courrières ha sigut... pels accionistas de la mina.

Cementiri de Mirecourt —Viudas y orfes de miners de Courrières, demanant caritat.

La veritat es que,—¡pobres accionistas!—tenen rahó. ¡Al cap de 50 anys d' embutzarse milions y de cobrar, com l' any 1905, un interés de més de MIL per cent, sufrir ara un revés tan tremendo! N' hi ha de debó per arrancarse els cabells.

Esperém de tots modos que las sevas senyoras, a pesar de la contrarietat suferta, no 's veurán obligadas a implorar la caritat pública, com ho han de fer las viudas y 'ls orfes dels infelissos miners que, treballant més pels amos que per ells, han trobat la mort en el fons d' aquellas obscuras galerias.

O. MEGÀ

y oposant a la millora un gabadal de rahons; aquests, fermes, dali que dali, abocant el cap y el cor, resoltos a portar a la practica la seva proposicio.

—Y al ultim que passarà?

—Que ho decidiran els vots, y 'ls que tinguin majoria guanyaran: vel'hi aqui tot.

—No l'aprobo aquest sistema.

—Com ho arreglarà, donchs?

—Tractantse de lo que 's tracta, avans de donar el meu vot, jo concejal, mirarà d'averiguar l'opinió dels interessats.

—No alcanço...

—Tal com sona, sí, senyor.

—A veure, a veure, permétim, potés estich un xich confós.

—Quí vol dir els interessats?

—¡Pues qui haig de volgué dir! ¡Els morts!

C. GUMÀ

La bona educació de la joventut es la garantia més segura de la felicitat d'un Estat.—Ozenstern.

La Marsellesa á Banyolas

Tenim á la vista un paperot catòlich, que ab el títol bárbaro de *La Catachesis*, posat dessota un Sant Cristó de gayrell, veu la llum á Banyolas, de dicantse al foment de la producció lanera.

Després de una explicació del Evangeli, feta en una forma molt xavacana, y de dos desahogos neulas encapsalats ab el títol de *Dos lissons*, publica el següent article que reproduhim textualment:

PROTESTA

»Se m'ha informat per diferents conductes que l'dimenge pròxim passat, vigília de S. Joseph, en la vetllada que tingué lloch en l'«A tenec Banyolense», la orquesta d'aquesta vila «Los Juncans», tocaren diferents vegades la Marsellesa. Sempre l' sentir á tocar la Marsellesa, s'han ofés los sentiments dels bons catòlics, y tocada en temps de Quaresma constitueix una falta de respecte á la santitat del temps quaresmal. Per lo que jo n' protesto, y no puch deixar de manifestar públicament el mal efecte que m'ha produhit que l'orquesta «Los Juncans» s' hagi ofert á dit centre per representar un papé de ninot.

»Recordin «Los Juncans» qu'una altra vegada, en temps de quaresma varen tocar en una sala de ball, y no s'olvidin d'aquell refran catalá que diu aixís: «Deu te una massa que pega y no amenessa.»

»Ja veuen quin pecat! Tocar *La Marsellesa!* ¡Oh, y en temps de Quaresma, en temps de dejuni y de penitencia y en que no 's pot barrejar!

Ja cal que «els Juncans» se fassin fer un vestit de amianto per quan se morin, porque lo qu' es del foch etern de la mansió de n' Pere Botero no se n' escapen... y l' amianto es refractari al calorich.

»Per las banyas de Satanás! ¡Y quinas cosas s' escriuen á Banyolas! ¡Y qui las escriu? El rector Francisco Arau, que no té cap inconvenient en firmarlas, com si sigues un estúpit ó un home massa aixerit, que 's refia de l'estupidés dels seus feligresos.

No l' he presenciada l'escena; pero me l' imagino.

Ens trobém á la iglesia de Chamorro (Galicia). Un pare predicador, durant la missa, puja al cubell místich y comensa á descargolar el predicot, quan tot d' una surt el rector de la sagristia, y dret com una centella s' enfla dalt del cubell, emprenentis á mastegots y cossas contra l' predicador. Vistos desde abaix els dos mosséns, semblan dos putxinetlis que s' estiran y s' arronsan y 's sacsejan.

Els feligresos que omplan l' iglesia arman un esbalot de cent mil dimonis. Voldrían apoderarse del rector, rómpreli la crisma, ferli un cap nou. Y l' predicador aporreat, ab els ulls fora de las órbitas y els punys closos, l' espera pera tornarli la resposta.

¡Oh sants ministres de Deu! Benehits siguén per predicar de una manera tan contundent la mansuetut evangélica!

Jo passo porque 'ls ministres de un país siguin més embusteros qu' en Calsas. Jo admeto que faltin descaradament á la seva paraula. Que siguin trapejallas y falsos.

Pero lo que no pot consentirse es que 's paguin el seus serveys en moneda legítima.

A dreta lley se 'ls hauria de pagar en duros sevillanos.

D. Joan Ferrer y Vidal, senador per la provincia de Tarragona, s' ufana de haver sigut l' únich representant de Catalunya que va votar la Lley de Jurisdiccions.

Que consti que va votarla y que se n' ufana... y consti també que si per aquest camí, pert l' acta de senador per la provincia de Tarragona, podrà pretendre la de diputat pel districte de Vilanova y Geltrú, tenint assegurats, quan no altres, els vots unànims dels pensionistas de Sant Boy.

Ho sabem de bona tinta. El votarán per simpatia y admiració.

Després de la suspensió de las sessions de Corts, va desbotar un gran disgust en el camp ministerial.

Mes tot desseguida 's va realisar el viatge regi á las islas Canarias.

Els governs monárquichs ho fan sempre aixís. Aixís ho practicava en Maura; aixís ho practica en Moret. Tenen un contratemps, se 'ls esllabissa l' terreno ahont posan els peus... Donchs, música, música! Cop de bombo y platerets... y á vivir.

Ja fa molt temps que tota la política dels partits monárquichs queda reduhida á no fer res de lo que interessa al país, y de invertir tota la seva activitat en preparar y realisar fastuosas manifestacions cortesanias.

Viatjes... visitas... casaments... Ben bé podém dirho:—¡Y qué n' estém de divertits!

En Moret, al possessionare interinament del ministeri de la Governació, va manifestar als periodistas que no 'ls podia rebre diariament.

Ben tontos son els periodistas de anar darrera dels governants.

Lo que haurían de fer es no acostars'hi per res: deixarlos en l' aislament, en la solitud. *Huelga* general de informació política inspirada pels ministres y demés autoritats. Com si no existissin.

Si la premsa ho fes aixís se faria respectar. Y en lloch de atropellarla, li anirían al darrera, demanantli bombos per l' amor de Deu!

»Y de carlins qué? Per mí no més que romansos.

El primer descubrimet que va ferse sigué á Gracia, y es excusat dir que á molta gent li ha caygut en gracia.

»Y qué dirém de alló de n' Jaumet, que va venir á Barcelona y que ara diuen que se n' ha perdut el rastre?

¡Ay Senyor! Y tant fácil que sería ferlo cridar pel nunci.

Pel Nunci del Papa, naturalment, qu' ell millor que ningú deu tenir noticias del seu *paradero*... ó *picadero*. ¡Es un minyó de tanta embestida aquest xicot!

En realitat els carlins no tenen per qué molestar-se. ¿Qué pretenen? ¿Governar? Ja gobernan. ¿Disfrutar empleos? Ja 'ls disfrutan. ¿A qué, donchs, llansarse á noves y perillosas aventuras?

Si tot aixó que 's diu de un pròxim alsament obeheix com sembla á sembrar la confusió y l' alarma al objecte de desbaratar la protesta catalana, s' ha de confessar que 'ls que la fan no hi entenen res y que perdrán la partida.

De un' hora lluny se 'ls veuen las cartas.

Ha dit en Moret que haventse'l confirmat en el poder, empendrá una campanya *fortament* liberal.

¿Ho creurían que l' adverbio *fortament* me fa tan mal com si m' descarreguessin sobre las costellas un jaco de garrotadas?

»Bonica situació la nostra!

El govern ens té tapada la boca. Y nosaltres ens hem de tapar el nas per no sentir ciertas pestilencias.

Mentida sembla que ab la boca y l' nas tapats poguém encare respirar.

La comissió extra-parlamentaria encarregada de estudiar la transformació del impost de Consums—y que, entre paréntesis sigui dit, no estudia absolutament res—se queixa de la inexplicable apatia ab que 'ls pobles reben las sevas comunicacions.

«Unicament *disset* provincias—diu casi plorant la citada comissió extra-parlamentaria—ens han enviat els datos que pera ilustrarnos els haviam demanat.»

»Pobra comissió! ¡Sembla mentida que á la seva edat no compreguim encare l' intringulis d' aquesta apatia, per ella inexplicable!

»Sab per qué 'ls pobles escoltan com qui sent ploure las instruccions qu' ella 'ls envia?

Perque 'ls pobles s' han fet grans, y han deixat ja de ser mansos y al veure escrits de vostés pensan tot seguit:—¡Romansos!

Sempre s' está parlant de reformas y l' fet es que may se realisan. Els governs monárquichs se las estan passant sense cumplirlas. Els conservadors las passen als liberals y 'ls liberals als conservadors.

Uns y altres s'óls en un treball coincideixen. En fer nombaments y cessantias *con el haber que por clasificación le corresponde*.

Aquí no hi ha més divinitat que Santa Nómia... ni més paganos que 'ls espanyols que afuixan la mosca.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA.—*Sis-te-má-ti-ca-ment.*
  2. ANAGRAMA.—*Turca—Ourat—Truca.*
  3. TARJETA.—*Barcelona á la vista.*
  4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Baldomero.*
  5. CONVERSA.—*Tona.*
  6. GEROGLÍFICH.—*El vi ranci y la dona fresca.*
- Han endevinat totes 6 part de las solucions corresponents al número anterior, els caballers: J. Faiges Canals, Mjarelo (a) Porta bots de vi, Conrado Pursals, Vicens Borrás, Olanistas Unavi Epí, Mjuelo Gafamorenas, Enrich Reig (a) Bulet de soca lleig, Pau de las Calsas Curtas, Bartomeu Amigó, Antoni Monclús, Joan Roig y Marqués y Josepet C.

XARADAS CASADAS AL VOL... DELS ENCANTS

I

ENTRE UNA GITANA Y UN TRANZEUNT

—¿Voleu comprá hereu, aquesta samarreta?... Y qu' es molt bona... Mireu, os la tot barato... —No, *prima-dugas*; de roba tres necessito... A tú t compro... ves si vols vendret... —¡Y cá, home... si no teniu prous diners!... —Pro... ¿que ja m' has vist la bossa?

II

EN UNA PARADA

—¡Epl... ¿Quánt ne voleu, mestressa, d' aquesta gabia?... Hu hi es tota. —Dugas pessetas, porque casi es *primera-segona*. —Es cara. —Donchs, ¿quánt? —Dos rals. —¡Dos rals! —Y que més no costa, porque es una porqueria... es tota bruta... —¡Fugi, home, hont dos, vosté sí qu' es un... a porqueria lo que n' dona!

III

EN UN' ALTRA PARADA

—¿Quánt ne voleu d' aquest quadro? —L' últim son dotze pessetas; es *dos* y pintat al oli y el march sembla de *primera-inversa*... —Donchs jo n' hi dono dugas pessetas... —¡Que 's pensa qu' es un *primera-segona*? Pinteuse' l' oli, mestre, per aquest preu. —¿Pro no heu dit que ja al oli pintat era?

J. MORET DE GRACIA

ANAGRAMA

El noy gran de ca n' Marcial, dant una *tot* patacada, feu á la porta un *total*.

MIQUEL PLANAS

TARGETA

M. LLEDÓ R.

TIANA

Formar ab aquestas lletas degudament combinadas el títol de un drama lírich.

- PAU DE LAS CALSAS CURTAS
- LOGOGRIFO NUMÉRICH
1 2 3 4 5 6 7 8 9	—Ofici.
5 1 3 7 2 2 7	—Temps de verb.
3 4 2 2 7	—Animal.
9 5 4 6 6	—
6 5 7	—Aliment d' animal.
8 9 2	—Número.
2	—Consonant.
6 9 2	—Produheix llum.
5 4 2	—Rassa extranjera.
1 2 3 9 2	—Las casadas ne tenen.
3 7 6 1 2	—Ofici.
3 5 1 6 7 5 1	—Temps de verb.
4 2 4 5 1	—Egoista.
3 7 2 2 7	—Temps de verb.
3 9 5	—Preposició.
2 4 2	—Pronom.
1	—Vocal.
1 5 7	—Temps de verb.
7 2 1	—Animal.
3 7 5 5 7	—Planta.
9 5 6 7 2	—Instruments.
7 8 5 9 6 4 1	—Ofici.
3 5 1 3 7 5 7 5 1	—Temps de verb.

ENRICH BOFILL

GEROGLÍFICH

D

PR

DI DI

A

EN RE V

A. CARARACH

Caballers: J. Faiges Canals, Els Pabordres de la Par tament, Lacayo, J. A. (Fabrilo), Juan Sastre, Un músich que no sab de solfa, El Conde de la Verola, y Joan Roig y Marqués: Res.

Caballers: Manuel García, A. Cararach, Pep Pó, Eu dalt Sala, Pau de las Calsas Curtas, Miquel Roca (a) Ca let, y Musclius: Molt poca cosa.

Caballer: S. Roig y Ribas: En la poesia hi ha massa ripis. ¿Sab qué son ripis?—J. Titirich: Vosté no té idea de lo que es un sonet. Manel Noé: No va mal.—J. Moret de Gracia: Igual li dich.—Casimiro P. y Borrás: Noy, qu' es tétich tot aixó!... Tétrich y dolent.—Ramón Blanch (a) Golut de la Canaleta: No la empassém aquestas.—Francisco E. Fors: Es plena de incorreccions, inexperiencias y defectes.—Anton del Carme: Ni la xarada s pot aprofitar.—S. C., J. R. y M., J. C., L' Anton, A. C., C. S. Porrera, J. M. G., R. F.: No 'ns ha sigut possible insertar las cartas que 'ns remeten, per varias rahons.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olin, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C^a

n tinent arcalde de Madrit ha sigut nomenat governador civil. Y en substitució seva ha sigut ascendit á tinent de arcalde l' ex-célebre Mazzantini.

Sempre es un pas en la seva carrera política. Ja veurán com al últim fins li donarán l' alternativa de ministre.

Perque Espanya lo únich que necessita son *mata-dors*, que la trastejin, que la tombin de una estocada y que li tallin l' orella.

Atenent á que n' Moret va prometre aixecar la suspensió de las garantías tant bon punt sigues aprobada la Lley de jurisdiccions;

Atenent á que no ho ha fet;

Y tenint en compte que qui déu y no paga, té un nom en el Diccionari;

L' opinió pública l' condemna á cambiarse l' apellido. Y per lo tant, en lo successiu, en lloch de dir se *Moret*, se dirá *Morós*.

* Y com á tal quedará condemnat al apremi, al embarch y á la execució.

Els afamats d' Andalucía

C^a DE FERRO-CARRILES ANDALUCES

GRANDES EN FIESTAS MADRID

REBAJA DE PRECIOS

CORRIDAS DE TOROS

ILUMINACIONES

RETRETAS JUERCAS

FAROLES MUSICAS

BANQUETES

TIRO DE PISTOLA

ESCURSIONES

AUTOMOVILES

—¡Aném á Madrit, noys! A la quinta allá encare menjan.